

رحیمه توخی

۲۰۱۱-۳-۱۴

بهار می رسد

بهار می رسد ، دلم میل سرودن ندارد
جسم ام در بستر تبعید ، آرمیدن ندارد
می خندند غچه ها ؛ مگر خشکیده غنچه ای دلم
باد صبا چون مسیحا ، دست دمیدن ندارد
درین گوشه ای غربت ، ز کس نشوی آواز
ناله پیچیده در گلو ، برکشیدن ندارد
فقر و پیچاره گی کودکان ، سرگیچه ام کرده
لحظه ای ذهن خسته ام ، رهانیدن ندارد
زجر ناله های مظلومان ، ز دور می رسد به گوش
مگر کسی در جهان ؛ گوش شنیدن ندارد
بهر چه شکوه کنم ، ز رهروی وامانده ز راه
به سر اندیشه ای ، جز پول اندوزیدن ندارد
کهنه زخم پیکر زادگاه ما ، گردیده ناسور
علاج دگر ، به غیر از ریشه کشیدن ندارد
بهار ما همان باشد ، میهن ز بند گردد آزاد
بی ز آزادی ، سُرور و ساز و رقصیدن ندارد

* * * * *